

angaar, har jeg forleden ved Behandlingen af Kontorholdslovforslaget udtalt mig derom.

Dernæst mente det samme ærede Medlem (Ellinger), at det gamle forældede Sportelreglement burde forandres. Dette Spørgsmaal har jeg ladet ligge med be- raad Hu, netop for ikke at bringe mere ind i denne Sag, end nødvendigt var; det kan saa senere tages op som noget for sig, noget, der maaske kommer til at be- røre Finansministeriet.

Det ærede Medlem anførte fra en Pjece, der for nylig er udkommet, en Bemærkning om Jonglering overfor Højesteret med faktiske Kendsgerninger. Jeg tror nok, at Højesteret selv skal vide at holde Justits ogsaa mellem de Sagførere, som procederer der, og jeg maa paa det bestemteste værge hele Højesteretssagfører- standen mod en Beskyldning som den, der er fremsat i Professor Grundtvigs Artikel.

Jessen: Jeg vil bringe den højtærede Minister min Tak for hans Tilsagn om, at han vil være med i Arbejdet paa Anklageprocessens Gennemførelse, selv om Ministerens Tilsagn kun gaar ud paa, at han vil være med til det som en Tilbygning til dette Lovforslag, naar det først er gennemført. Jeg er alligevel glad for denne Udtalelse, idet der derved aabnes Udsigt til, at vi kan faa en af de Pletter fjernet fra Retsplejeloven, som nu klæber ved den. Jeg haaber, at dette Arbejde vil blive taget op, saa snart som det over- hovedet er gørligt.

Alfred Christensen: Den højtærede Minister tyede til Landstingstidenden for gennem Højreordførers Udtalelser at dokumentere, at der til en Kulturstat hører en kultiveret Retspleje. Det er imidlertid noget, vi alle ved. Men det, vi forstaar ved en kultiveret Retspleje, er en moderne Procesordning, hvorved alt det, som vi har manglet i den gamle Ordning, kommer ind, og hvor det, vi har lidt under, udelukkes: bort fra Inkvisitionsprin- cippet og frem til Anklageprincippet, noget, som den højtærede Minister billiger lige saa godt som jeg; derom nærer jeg ikke Spor af Tvivl, jeg har Justitsmini- sterens egne Ord derfor. Det er noget, vi alle er enige om; der findes vel ikke nogen i denne Sal, der ikke er enig i, at vi skal bort fra Inkvisitionsprincippet og over til Anklageprincippet. Ja, jeg siger i denne Sal, thi hvis der var nogle gamle

Forhørsdommere, vilde de sikkert sige: Hvordan skal vi faa Bugt med denne For- bryder, naar vi ikke kan lukke ham inde i Mørkekammeret. Og selv om de ikke sagde det, vilde de mene det. De synes sikkert, at det gaar godt, som det gaar.

Naar den højtærede Minister mener, at det, her er foreslaaet, er den eneste farbare Vej, vil jeg sige, at det skulde dog være løjerligt, om den højtærede Minister havde været saa overordentlig heldig, at han netop havde fundet den eneste far- bare Vej. Der er mange Veje, der fører til Rom. Det kan godt være, at den af den højtærede Minister foreslaaede Vej kan føre til Maalet; men det bliver ikke et godt og fyldestgørende Maal. Naar Ju- stitsministeren paa Grund af Hensynet til Vidtløftighed og Kostbarhed paa Forhaand udskyder Adskillelsen mellem Administra- tion og Domsmyndighed, ved vi, at der kan vi ikke komme frem. Men naar han samtidig siger, at Anklageprincippet kan indføres i Retsplejeloven uden Forandring af Loven, kun ved en Tilbygning, synes jeg, at Øjeblikket er kommet til, at vi her i Salen eller i Udvalget arbejder paa denne Tilbygning. Lad os faa det frem, lad os se, hvorledes det kittes til Fugerne i det foreliggende Lovforslag. Jeg vilde i høj Grad ønske, at jeg kunde gaa til dette Arbejde og slutte mig til Justits- ministerens Forslag uden Forbehold. Men jeg kan ikke gøre det, jeg kan ikke und- lade at tage Forbehold overfor et Forslag, som gaar ud paa at gennemføre noget, som hverken jeg eller maaske noget ene- ste Menneske her i Salen mener bliver saa godt, som vi kan lave det.

Ellinger: Jeg skal indskrænke mig til den Bemærkning, at det, som den højt- ærede Minister citerede af Højres Ord- førers Udtalelser i Landstinget, rammer ikke det, som jeg omtalte. Jeg sagde, at den kriminelle Retspleje var slet, naar man stillede Forhørsdommeren, saaledes som man vil stille ham fremtidig uden at give ham til Hjælp det Statspoliti, som man hele Tiden har anset for at være ab- solut nødvendigt. Det vil efter min Me- ning være ganske uforsvarligt og ødelæg- gende for Retssikkerheden, naar man be- røver Forhørsdommerne dette Mittel. Dette Mittel maa de have, og det kan ikke nytte, at man vil lade, som om det ikke behøves, og vente med at tage den Udgiftspost til umiddelbart før 1. Oktober 1916. Man maa straks være paa det rene